

Το μαγικό ξόρκι της Αποκριάς

Σε μια χώρα μακρινή, στη χώρα του ΖήσεΓέλα, ετοιμάζονται όλοι να υποδεχτούν την Αποκριά. Το Κάστρο των γιορτών ετοιμάστηκε, στολίστηκε με τα πολύχρωμα σημαιάκια του και άνοιξε τις βαριές ξύλινες πόρτες του για να καλωσορίσει μασκαράδες από όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης.

Μέρες τώρα οι πιο ξακουστοί ζαχαροπλάστες και οι πιο προκομμένες μαγείρισσες ετοιμάζουν ζαχαρωτά και λιχουδιές που όμοιά τους κανείς δεν έχει ξαναφάει!

Κατασκευαστές του περίφημου χυμού από μούρα και σταφύλι γεμίζουν τις τεράστιες γυάλινες κανάτες που θα κρατήσουν φρέσκο και δροσερό τον χυμό του

Καρναβαλιού. Ξυλοπόδαροι, ακροβάτες, θεατρίνοι, σχοινοβάτες, τροβαδούροι, μουζικάντηδες φθάνουν από στιγμή σε στιγμή με σκοπό να διασκεδάσουν και τον πιο απαιτητικό μασκαρά. Άλλωστε ποιος δεν θέλει να έρθει σε τούτη τη μαγική χώρα.

Και μάλιστα μέσα στην Αποκριά! Ποιος δεν θέλει να γνωρίσει τη χώρα του Ζήσε Γέλα! Εκεί όπου όλοι γελούν, τραγουδούν και προπαντός ζουν μονοιασμένοι κι αγαπημένοι. Δίχως διαφορές και τσακωμούς... Δίχως γκρίνιες και καημούς...

Όμως, τώρα τελευταία, μια επίμονη και δυνατή γκρίνια έχει σκεπάσει τον καθαρό ουρανό της ΖήσεΓέλα. Μια γκρίνια τόσο δυνατή που όπου και να σταθείς στη χώρα ακούς όλους τους μεγάλους να γκρινιάζουν. Θαρρείς και κάποιος την έστειλε επίτηδες μέσα στις μέρες του Καρναβαλιού. Γκρίνια από δω! Γκρίνια από κει! Ακόμα και οι ήσυχες γαγιούλες της γειτονιάς γκρινιάζουν για το καθετί.

«Οι βελόνες μου σκούριασαν! Πώς θα ράψω τη στολή του εγγονού μου;», γκρίνιαζε η μία... «Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό το ύφασμα. Δεν θα επιτρέψω ποτέ στην εγγονή μου να ντυθεί βασίλισσα του φεγγαριού», γκρίνιαζε η άλλη...

Αν πεις για τις μαμάδες, γκρινιάζαν κι αυτές τόσο επίμονα που τα παιδιά έκλειναν τα αυτιά τους για να μην τις ακούν.

«Το Καρναβάλι είναι ό, τι πιο βαρετό υπάρχει. Δεν χρειάζεται να ντυθείς μασκαράς», γκρινιάζε η μαμά του Πέτρου.

«Δεν μου αρέσει το κομφετί! Πέφτει σε όλο το σπίτι σαν σμήνος από ακρίδες!», γκρινιάζε η μαμά της Ελένης. Η γκρίνια όλο και απλωνόταν στους παππούδες, στους παμπάδες, στις δασκάλες, στον γιατρό, στον μανάβη, στον φούρναρη, στον ταχυδρόμο... Παντού γκρίνια!

Τα παιδιά δεν έχασαν καιρό κι έτσι αποφάσισαν να ζητήσουν βοήθεια από τον Πολύχρωμο Πιερότο, τον μεγαλύτερο και σπουδαιότερο διοργανωτή του

Καρναβαλιού. Ο Πολύχρωμος Πιερότος μόλις έμαθε τα κατορθώματα της γκρίνιας και την αγωνία των παιδιών έτρεξε αμέσως κοντά τους. Η άφιξή του εντυπωσιακή. Τα μαλλιά του χρυσά σαν το στάχυ, το πρόσωπό του μακιγιαρισμένο με ένα πλατύ χαμόγελο και η στολή του τυλιγμένη με τα πιο έντονα χρώματα της Αποκριάς. Δεν πρόλαβε να πατήσει το πόδι του και τα παιδιά αναστατωμένα χαλούσαν τον κόσμο με τις φωνές τους.

«Σκούρα τα πράγματα», είπε λυπημένη η μικρή Δάφνη.

«Κοντεύουμε να χάσουμε το Καρναβάλι...», πρόσθεσε ο μικρός Στέφανος.

«Η μαμά μου έκρυσε τη στολή του Ινδιάνου!», φώναξε έξαλλος ο Μάρκος.

Ο Πιερότος άκουγε με υπομονή τα παράπονα των παιδιών και με αυστηρό τόνο στην φωνή τους είπε:

«Παιδιά! Έχετε καταλάβει τι κάνετε; Έχετε καταλάβει ότι κι εσείς τώρα γκρινιάζετε; Δώστε τα χέρια κι ελάτε να βρούμε μια λύση!».

Πόσο δίκιο είχε! Τα προβλήματα των μεγάλων έγιναν τώρα και προβλήματα των μικρών. Έπρεπε να βρεθεί γρήγορα μια λύση αλλιώς η χώρα του ΖήσεΓέλα θα γινόταν σύντομα η χώρα της ΚακιάςΓκρίνιας!

«Και πώς θα βρούμε λύση;», αναρωτήθηκε ο μικρός Αλέξης.

«Πρώτα πρώτα θα πρέπει να μη νιώθετε αδύναμοι. Να σταθείτε καλά στα πόδια σας, να δώσετε τα χέρια και τότε να πείτε το μαγικό ξόρκι».

«Ποιο μαγικό ξόρκι;», φώναξαν όλα τα παιδιά μαζί.

«Το μαγικό ξόρκι της Αποκριάς!», απάντησε δυναμικά ο Πιερότος και συνέχισε:

«Όμως, για να γίνει αυτό πρέπει να πιστέψετε πρώτα στον εαυτό σας. Αλλιώς το μαγικό ξόρκι δεν θα πιάσει ποτέ!».

Τα παιδιά ακολούθησαν τις συμβουλές του Πιερότου και με ορμή σηκώθηκαν όρθια σχηματίζοντας έναν κύκλο. Έδεσαν τα χέρια σφιχτά κι έτσι ξεκίνησαν να λένε το μαγικό ξόρκι. Έμοιαζε με ένα τραγούδι αγάπης.

Το τραγούδι εκείνο που θα έδιωχνε την γκρίνια και θα έφερνε πάλι την αισιοδοξία στη χώρα του ΖήσεΓέλα.

Χαμόγελο χαρίζω

αγάπη τραγουδώ

την γκρίνια εγώ ξορκίζω

να φύγει από δω.

Να φύγει από τη χώρα

που ξέρει να γελά

για να χαρούμε όλοι
την τρελή Αποκριά.

Τρεις φορές ήταν αρκετές για να πιάσει το μαγικό ξόρκι. Ο Πολύχρωμος Πιερότος χοροπηδούσε από χαρά όταν ξαφνικά σε όλη τη χώρα ακούστηκαν γέλια και χαρές. Φωνές αλλιώτικες, αισιόδοξες και γιορτινές. Οι μεγάλοι πέταξαν επιτέλους από πάνω τους την γκρίνια κι έπεσαν με τα μούτρα στη δουλειά για τη μεγάλη γιορτή. Τα παιδιά, ντυμένα πια στις αποκριάτικες στολές τους, σκόρπισαν σερπαντίνες και κομφετί σε κάθε γωνιά της χώρας.

Το Καρναβάλι αρχίζει!

Το μαγικό ξόρκι της Αποκριάς κερδίζει!

Τα παιδιά ξέρουν πια πως με πείσμα, χαμόγελο κι αγάπη κερδίζονται τα πάντα.

Γιατί τα παιδιά είναι οι νικητές του Καρναβαλιού!

ΜΑΡΩ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

(Περιοδικό Παράθυρο στην Εκπαίδευση του Παιδιού, τεύχος 85)

αναδημοσίευση από το blog [Ηλιαχτίδες](#) της συγγραφέως Γιώτας Κοτσαύτη